

Workaholic

Tapp tapp tapp låter segelskornas sulor mot kontorsblank tarkett. Vita ark på bordet lyfts av vinddraget där hon drar fram, en liten festar-Boeing med Red Bull och en cigg i frukosttanken utan spår av trettioårskris & 19 eller 29, vem vet? Klack låter locket från puderdosan, hon har klarat hela uppförsbacken och trapporna med ryggsäcken skuttande på ryggen och iPod-härvan av sladdar gungade över bröstet, och här sveper hon in. Dragen är de samma som igår eftermiddag, hennes jobbkinder är rödblommiga på eftermiddagen och det doftar aloe vera handkräm från hennes plats.

Ögonen har ett ljusrosa smultronskimmer över sig. Sömnen, djupare andning och stängda tunna ögonlock, var god men inte lång och solen som skiner längs sambons brattiga rosa piké på en mager galge på garderobsdörren (skriker vitt skriker vitt).

Kontoret är tyst, luften rispapperstunn. Stads- och sommarljuden smiter in genom fönsterspringan och det är en stad som luktar tång, gubbfjärt, tunnelbaneventilation och övergiven Cinzano. Hon kavlar av sig seglarskorna under skrivbordet, puttar in dem bakom papperskorgen och sätter på sig sina kontorstofflor som drar hälen i golvet.

Kaffemaskinen härnäst: den bullrar och rasslar som hagelskur ar på motorhuvar och hon hittar en kaffeböna, smular sönder den och sniffar på rostade smulor mellan tummen och pekfingret.

Det bor en liten skalbagge i hennes hals och hon har försökt att röka ut den med och utan filter, försökt dränka den i sockerkvalmiga mojitas (smaken av myntabladen sitter fortfarande i näsan), försökt skratta bort det med öl och med ord hon inte står för, mer drinkar, mer cigaretter. Men skalbaggen är kvar. Den vänder på sig emellanåt, som om den sov och drömde.

Om det vore en hallonsaftplanet vore hon inte lyckligare men lugnare.

Hon har behållit ringarna på när hon sov, de stinker av drinkkladd och av smutsiga mynt från taxin hem men annars sitter klockan så långt upp på handleden som den brukar, håret har hennes prisbelönta Jennifer Aniston-fall i kolabrunt.

Rena drömbilden, faktiskt. På långt håll åtminstone. Representabel.

Telefonlistan och offerterna i sina gula mappar med snärtiga snoddar skiter i hur hon kom hem igår. Vilket skick hon var i när hon satte sig på sängen, föll bakåt och landade på sin sambos hand. Hörde hur han grymtade och vände ryggen mot henne.

"Prata" säger hon till honom.

Han mumlar grumligt. "Jag sov."

"Inte nu längre."

Hon kysser honom på pannan, stryker med fingret över ögonbrynen.

"Du stinker"

"Jag är fyllesexig" säger hon. "Synd för dig att du sover."

Hon kan krypa upp bredvid honom och somna ovanpå täcken, benen uppdragna mot magen mot magen, huvudet till hälften nersjunket i kudden.

"Klockan är..."

"...tre, jag vet."

”Hon är ofta tre” säger sambon.

”Jag vet.”

Hon reser sig och krånglar av sig jeansen och mynten faller på golvet.

De får ligga i högen till helgen. Hon ser på mängden tvätt och känner sig ensam: mängden tvätt är det första tecknet när ett par bryter upp. Saker försvinner, en pajbit av livet är borta men fylls sakta på. Men mängden tvätt – bara ens eget. När bara till hälften i tvättkorgen, går snabbt att tvätta och torka.

Nackspikarna har inte vaknat heller; de börjar i svanken, hasar sig upp mot skuldrorna, breder ut sig och fortsätter i giftpilsformation upp i nacken, huvudet, pannan och ögonen.

De fotografiskt röda ögonen med sitt skimmer. Fokuserade bakom glasögonbågar plockade ur ett fodral som glänser. Fokuserar på solcellsdrivna miniräknaren fastklistrad direkt i bordet och tejphållaren som föreställer Barbapapa på rygg.

Klockan nio öppnas grindarna och korna kommer in. Tystheten upphör. Hennes tid i soffan med en branschtidning och kaffeglasat framför sig där hon redan sörplat bort lattelöddret är över. Ögonens rödfärg skingras och dagen ser ut att ordna upp sig.

Så länge hon fokuserar på sig själv här och nu. Inte på cheesecaken i kylan hemma. Inte på privatmobilens ringsignal. Hon vill inte sluta som ensam och förlovad men sjukt anonym kontorshaj med ett syskonbarns skratt som ringsignal i en stad där ingen lyssnar på sådant längre.

Hon vill att någon ska känna till hennes namn även utanför hennes värld.

Hon vill bara finnas till hands även utanför en miljö av ruggig kontorspolitik och skaldjurshämtluncher.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Dan Linder med Poeter.se id #2384 innehar upphovsrätten